

26 Ιανουαρίου 2024

**Όταν η μειοψηφία του Χριστού γίνει πλειοψηφία,
τότε στη ζυγαριά της ζωής θα πλεονεκτεί η
αγάπη, και η επαγγελία Του θα έχει
πραγματοποιηθεί!**

/ Αγίων και Γερόντων παραινέσεις

Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς

Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς (1881-1956).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

**Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Επισκόπου Αχρίδος
Αργά βαδίζει ο Χριστός**

Για όσους προσμένουν με ανυπομονησία τη Βασιλεία του Χριστού

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=390958>

Οι τοίχοι μιας ανατολίτικης πόλης ήταν εννέα μέτρα φάρδος και ψηλοί πενήντα μέτρα. Πάνω από μία πύλη έγραφε: «Πόλη Νινευή» ή αλλιώς «Το μέλλον». Όμως, ο χρόνος έσβησε αυτή την ανθρώπινη αλαζονεία. Σήμερα και το πιο ελαφρύ αεράκι στο παιχνίδισμά του κατορθώνει και σηκώνει τη σκόνη της τέως πόλης. Χιλιάδες πόλεις στην Ασία και στην Ευρώπη μπορούν σήμερα να ονομαστούν «Το μέλλον»...

Ο εικοστός αιώνας άρχισε να μοιάζει με την παλιά Νινευή. Μόλις ξημέρωσε, παρουσιάστηκε στον κόσμο και είπε: «Με λένε μέλλον». Διαφημίστηκε σαν αιώνας ειρήνης και πολιτισμού. Όμως, μέχρι τώρα, κάθε τρία χρόνια έρχεται από ένας πόλεμος. Στις πύλες του αμέσως έδειξε την επιγραφή: «Η εργατικότητα και η φιλανθρωπία». Όμως, τα έργα του τα ενδιέφερε η ανθρωποκτονία.

Διαψεύστηκε ο Χριστός με τον αιώνα μας; Δεν ήμασταν μάρτυρες στην περσινή χρονιά όλων εκείνων που διαψεύδουν την προφητεία του Χριστού; Μα δεν έχουμε βιώσει σ' αυτή τη δεύτερη δεκαετία του εικοστού αιώνα καιρούς προχριστιανικούς;

Όντως, ξαναέγιναν για μία ακόμη φορά όλα εκείνα που νομίζαμε ότι, μπαίνοντας στον εικοστό αιώνα θα ανήκαν στο παρελθόν. Σαν τη δόξα της Νινευής. Εξεγέρθηκε ο άνθρωπος εναντίον του ανθρώπου και ο λαός εναντίον του λαού. Στοιβάχτηκαν σιδερένιες μηχανές, γεμάτες ύπουλο πυρ, προορισμένες για τα στήθη του εχθρού.

Ο άνθρωπος σκότωνε τον άνθρωπο και απ' αυτούς τους σκοτωμούς αισθανόταν ιδιαίτερη ηδονή. Η γη πλημμύρισε από αίμα και πάχυνε από τη σάρκα των ανθρώπων. Είναι ένας χρόνος, που σώπασαν οι γλώσσες των ανθρώπων και που οι άνθρωποι μιλούν με το θόρυβο του σίδερου.

Ένας χρόνος, που οι κόρακες κοιτούν μητέρες ντυμένες στα μαύρα και στριγγλίζουν: «Εμείς ξέρουμε τη σάρκα των υιών σας»! Οι αδελφές γυρίζουν τους τραυματισμένους και μεταξύ των άχρωμων προσώπων αναζητούν τα πρόσωπα των αδελφών τους. Οι χήρες, με ματωμένα μάτια από τα δάκρυα, βλέπουν τις μόλις χτισμένες φωλιές τους να γκρεμίζονται και κρύβουν τα βλέμματά τους από το μέλλον.

Τα ορφανά ακόμα ψελλίζουν τα ονόματα των νεκρών πατεράδων τους και σαν με βελόνες καρφώνουν τις μητέρες με το ερώτημα: «Πότε θα έρθει ο μπαμπάς;». Οι γέροι ενθαρρύνονται μπροστά στα παιδιά, όμως στη μοναξιά σιγοκλαίνε και τρέφονται με τον πόνο τους. Και όλος ο πόνος γίνεται πιο βαθύς, όταν τον σκαλίζει και η αδικία.

Οι διπλωμάτες παίζουν με τους λαούς λες και είναι φιγούρες σκακιού. Οι αδρανείς κρύβονται πίσω από τους μαχητές και εκμεταλλεύονται το αίμα τους. Οι καταχραστές από τον πόλεμο έφτιαξαν εμπόριο, που τους φέρνει πλούτο και χαρά. Οι ανάξιοι με θόρυβο σηκώνονται πάνω από τους άξιους.

Και ακόμα πιο βαρύς γίνεται ο πόνος, όταν κοιτάζεις την ερημιά που άφησε η φωτιά καίγοντας ανθρώπινες κατοικίες, και την ερημιά που άφησαν οι αρρώστιες

σκοτώνοντας ύπουλα χιλιάδες θύματα, και τις φοβερές σειρές των ανθρώπων με βγαλμένα μάτια και τσακισμένα πόδια, με κομμένα χέρια, με λιωμένα πλευρά, πρησμένα και ξεπαγιασμένα. Πεινασμένα και καχεκτικά σώματα, που μέχρι πριν από ένα χρόνο ήταν σφριγηλά και δυνατά.

Και πιο βαρύς γίνεται ο πόνος, όταν ο άνθρωπος θυμηθεί ότι όλα αυτά συμβαίνουν στον εικοστό αιώνα. Και εμείς τότε μ' απέραντο πόνο ρωτάμε:

«Μα πού είναι ο Χριστός; Μήπως έμεινε είκοσι αιώνες μακριά από μας; Μήπως στον Γολγοθά, μαζί με το σώμα Του, για πάντα σταυρώθηκε και το πνεύμα Του; Σημαίνει άραγε ακόμα κάτι για τους ανθρώπους το όνομα Χριστός;».

Ας κρίνουμε αδέλφια αργά και θα κρίνουμε ορθά.

Κάτω από την πίεση του πρόσκαιρου πόνου σκεπάζουμε με την απαισιοδοξία μας ολόκληρη την ανθρώπινη ιστορία. Όταν ο πόνος μας χρωματίσει τον ήλιο με μαύρο χρώμα. Τότε μέσω αυτού του χρώματος βλέπουμε όλη τη ζωή. Ας κρίνουμε αργά, γιατί και ο Χριστός βαδίζει αργά μέσα στην ιστορία.

Αργά σαν βαθύ ποτάμι, που κάποιο παιδί θα το νόμιζε ακίνητο, αλλά που ο άνθρωπος δεν θα μπορούσε να του φτιάξει φράγμα. Αργά σαν σιτάρι. Που σπέρνεις το φθινόπωρο και το χειμώνα νομίζεις ότι είναι νεκρό. Ακόμα δεν ήρθε η άνοιξη για το σπόρο του Χριστού.

Είναι μακρύς ο δρόμος του Χριστού, επεκτείνεται έως το τέλος της ανθρώπινης ιστορίας. Εάν βιαζόταν, θα κουραζόταν, θα έπεφτε στη μέση του δρόμου, και θα έμεινε εκεί. Ενώ όταν βαδίζει αργά, βαδίζει αξιόπιστα.

Είναι μακρύς ο δρόμος Του, γι' αυτό τα βήματά Του είναι αργά. Και δύσκολος είναι ο δρόμος Του. Γι' αυτό βαδίζει αργά. Μέσα από τις λακκούβες αίματος, μέσα από το σκοτάδι των αμαρτιών, και μέσα από τα αγκάθια των ληστών Εκείνος πορεύεται.

Είναι στενός ο δρόμος Του και πολλοί πεσμένοι αμαρτωλοί βρίσκονται στον γκρεμό και στις δυο πλευρές του δρόμου Του.

Εκείνος πρέπει να σκύβει και στις δυο πλευρές, να τους σηκώνει και να τους τραβά πίσω Του και να περπατά προς τα μπρος. Γι' αυτό βαδίζει αργά.

Βαδίζει αργά, γιατί το πλήρωμά Του είναι μακριά. Το πλήρωμά Του εκτείνεται στα πέρατα της ιστορίας και η θέση Του είναι στα έσχατα.

Ο Χριστός δεν κηρύττει ένα πλήρωμα που επιτυγχάνεται σε εικοσιτέσσερις ώρες. Όχι· το πλήρωμά Του απαιτεί ολόκληρο αιώνα ενός ανθρώπου και ολόκληρο αιώνα

της ανθρωπότητας. Ένας άνθρωπος μπορεί να φθάσει το πλήρωμα του Χριστού όσο ζει, όμως η ανθρωπότητα είναι ακόμα μακριά από το τέλος της.

Γι' αυτό είναι ακόμα μακριά από το πλήρωμα τού Χριστού. (Εφ. 4, 13).

«Εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού» φθάσανε οι Απόστολοι και οι μάρτυρες και όλοι εκείνοι οι ήρωες που έθεσαν το πνεύμα τους και την καρδιά τους στην υπηρεσία του Θεού για την ευτυχία των ανθρώπων. Όμως, πόσοι είναι αυτοί; εκατοντάδες, χιλιάδες – όχι παραπάνω.

Και αυτό σημαίνει ότι εκείνοι είναι ακόμα μειοψηφία στον κόσμο.

Γι' αυτό ακόμα πλεονεκτεί το μίσος πάνω στην αγάπη και η αφροσύνη πάνω στη λογική.

Γι' αυτό και το βάδισμα του Χριστού δεν είναι ορατό.

Όταν όμως η μειοψηφία του Χριστού γίνει πλειοψηφία, τότε στη ζυγαριά της ζωής θα πλεονεκτεί η αγάπη, και η επαγγελία Του θα έχει πραγματοποιηθεί.

Απόσπασμα από το βιβλίο του αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς «Αργά Βαδίζει ο Χριστός» των εκδόσεων Εν πλω. Μετάφραση από τα σερβικά Σβέτλινα Πέτσιν, Ηλίας Σαραγούδας, Νεφέλη Σαραγούδα-Πέτσιν, θεολογική επιμέλεια Αλέξιος Π. Παναγόπουλος, καθηγητής εκκλησιαστικής εκπαίδευσης και doctor ant Πανεπιστημίου Σερβικού Σαράγιεβο.

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN